

hovaly na výkon úředního povolání jmenovaného finančního respicienta a které by ho mohly vydati v opovržení neb snížení v obecném mínění. Na tom nic nemění tvrzená okolnost, že polské slovo »zloczynec« neznáčí osobu spáchavší zločin, když se přece jenom tímto výrazem označuje osoba působící křivdu, zvláště když se uvedená sdělení posuzují v souvislosti s výrokem, jímž byli obžalovaní uznáni pravoplatně vinnými. I když nelze tvrditi, že obžalovaný A. C. věděl, že skutečnosti, které dal uveřejniti tiskem, jsou nepravdivé, ježto byl, jak nalézací soud zjišťuje, nesprávně informován třetími osobami, a i když následkem toho není dána skutková podstata přečinu utrhání na cti podle § 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., nutno jednání obžalovaného A. C. podřaditi pod skutkovou podstatu přečinu pomluvy podle § 2 cit. zák., a to nejen po stránce objektivní, nýbrž i po stránce subjektivní, jelikož z obsahu článku v jeho celistvosti, jakož i z použitých výrazů vyplývá závěr, že jmenovaný obžalovaný věděl, že jeho projev je způsobilý vydati M. v opovržení a snížení v obecném mínění.

Z rozsudkových zjištění plyne dále, že obžalovaný R. S., který je odpovědným redaktorem časopisu »N. K.«, závadný článek nečetl, nepsal a do tisku nedal. Jelikož však jmenovaný obžalovaný ani netvrdí, že by byl nemohl dostáti své povinnosti dbáti o to, aby nebyly otištěny projevy urážlivého obsahu, jakým je inkriminovaný článek, ačkoli při užití povinné pozornosti by k uveřejnění článku nebylo došlo, je zřejmo, že porušil povinnou péči, uloženou mu zákonem. Jelikož, jak dále nalézací soud zjistil, bylo s rozšiřováním časopisu již započato a obsah závadného článku i v dalších a shora uvedených částech tvoří skutkovou podstatu přečinu podle § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., dopustil se obžalovaný R. S. přestupku opominutí povinné péče podle § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky ministerstva spravedlnosti ze dne 7. července 1933, č. 145 Sb. z. a n.

Čís. 5705.

V trestních věcech není přípustné, aby bylo více písemností, určených pro tutéž osobu, pojato do jedné návratky; bylo-li obsílky k hlavnímu přelíčení použito zároveň jako obálky pro doručení jiného soudního usnesení, nebylo vyhověno předpisům o řádném doručení obsílky obžalovanému k hlavnímu přelíčení.

(Rozh. ze dne 7. října 1936, Zm I 946/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného (nesprávně označené též za odpor podle § 427, odst. 3 tr. ř.) do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 24. června 1936, č. j. Tk V 289/36-13, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z., zrušil rozsudek prvního soudu v napadené části výroku o vině, t. j. pokud jím stěžovatel byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z.,

jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisících, jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení znova jednal a rozhodl, dbaje při tom pravoplatné části výroku o vině (§ 312 tr. z.).

Z d ů v o d ů:

Jak ve svém odporu proti rozsudku v jeho nepřítomnosti vynesenému, tak i ve zmatečné stížnosti s hlediska zmatku č. 3 § 281 tr. ř. vytýká obžalovaný, že nebyl k hlavnímu přeličení řádně obeslán. Vpravdě uplatňuje tím stěžovatel i ve formě »odporu« jen zmatek podle § 281, č. 3 tr. ř. pro porušení předpisu § 427, odst. 1 tr. ř. Stížnost vytýká, že zároveň s obsílkou k hlavnímu přeličení bylo stěžovateli doručeno usnesení soudu první stolice, jímž byla zamítnuta žádost obžalovaného za zřízení obhájce chudých pro hlavní přeličení, že toto usnesení bylo zasunuto do modré obálky, která byla vzorcem č. 109 (obsílkou), byla na třech stranách perforována a zalepena a mimo to byla po obou stranách proklepnuta drátěnými spinadly, že když obžalovaný dostal tuto zásilku a podepsal návratku, odtrhl hořejší část obálky (obsílky) a vyňav z ní usnesení, považoval ostatek za obálku a proto ji odložil a nevěděl vůbec o ustanovení hlavního přeličení. Tvrzení zmatečné stížnosti o způsobu vypravení zásilky jest osvědčeno jednak předloženou obsílkou s usnesením, jednak zpátečním lístkem.

Zjištěný způsob vypravení obsílky (ve vnitřku obalu natištěné) zároveň s jiným vyřízením do této obálky jako obsah založeným, připouští, že obžalovaný mohl obsílku přehlédnouti, a nevyhovoval platným předpisům, podle nichž ke každé zásilce, která má býti doručena ve věcech trestních, nutno připojiti zpáteční lístek (§ 7 min. nař. z 15. dubna 1902, č. 74 ř. z.), z čehož plyne, že v trestních věcech není přípustné, aby více písemností určených pro tutéž osobu bylo pojata do jedné návratky (srov. předpis § 363, odst. 1 jedn. ř., na konci, jenž však není citován v § 14 uvedeného min. nařízení). To platí v souzeném případě tím spíše, ano jednu z obou zásilek — usnesení zamítající žádost o zřízení obhájce chudých — bylo doručiti bílým a druhou — obsílku k hlavnímu přeličení — modrým lístkem (srov. rozh. č. 3543, 1947 Sb. n. s.).

Jelikož tedy nelze říci, že obsílka k hlavnímu přeličení byla obžalovanému řádně doručena, což je podle § 427, odst. 1 tr. ř. předpokladem jednání a vydání rozsudku v nepřítomnosti obžalovaného, je tu vytýkaná zmatečnost podle č. 3 § 281 tr. ř.

Čís. 5706.

Periodickým tiskopisem podle § 7, odst. 1 zákona č. 6/1863 ř. z. je tiskopis, jenž vychází (má vycházeti) alespoň jednou za měsíc, třebas jen po dobu několika měsíců; nevyžaduje se, aby vycházel (měl vycházeti) aspoň po dobu jednoho roku.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Zm I 741/36.)